

AR TU IS TIESŲ TVARKOJ?

/ 74 /

Viename šios serijos pamokslėlyje jau kalbėjau apie reikala atitaisyti padarytas artimui skriaudas ir pabrėžiau, jog atitaisymas yra vienas iš įrodymų, kad žmogus taisosi. Jeigu padaryto kitam blogio atitaisymo nėra, nėra nei tikro pasitaisymo. O kadangi nuodėmės atleidžiamos tik tikrai atgailojantiems, tai toks penitentas tik tarsi gaunas savo nuodėmių atleidimą, kada iš tiesų jis tokio atleidimo negauna. Kaip čia pasidaro, kad žmogus ir nesitaiso ir drauge lyg ir gauna nuodėmių atleidimą? O tai pasidaro labai paprastai dėl to, kad toks penitentas turi teisę pasirinkti sau nuodėmklausį ir išpažinti atlikti pas baltą koki kunigą, kuris nežino faktinėsios padėties dėl nusižekimų arba iškreiptų pasisakymų pirmą kartą sau teisingai pasidarent negu kad speja nuodėmklausis jį padaryti ir tuo pačiu metu pasilikti prie savo blogo nusistatymo neduodant nuodėmklausini apie jį nuspręsti, o pačiam pirmą jo nusprendžiant, jog jis yra geras. Ir taip žmogus atlika išpažintį, tarsi esąs visiškai tvarkingas, o šalis to po senam daro blogą, jį pateisindamas, nes pasiteiko jog tai jo nuodėmklausis užtvirtina, nes jam duoda išrišimus.

ad būtų aiškiau, kaip tai įvyksta, panagrinėkime konkrečias gyvenimo atsitikimas.

XXXXXXXXXXXX

Dėl ko tikintieji paprastai atsisako savo pasirinktų nuodėmklausių ir nueina pas kitus? Dažniausiai tai įvyksta dėl kokio nors užpykimo ant kunigo. Žmogus norėjo vienišai, kunigas – nuodėmklausis norėjo kitaip, žmogus pasinaudojo galimybe išpažinties eiti pas kitą ir paliko tą, kuris nebeįtikino. Jis pas-

kiau tik tai, kad "nepetiko". Nepatikimas dažniausiai būna tikras neapykantis ir visiskai be pagrindo. Sakysime, nuodėmklausis dėl ko nors griežčiau įspėjo, penitentui pasirodė, kad kunigas jo negerbia, kad jo nekendžia ir t.t. Ir nors nieko panašaus nebūtų, žmogus savo psikarščiaivine tai sau išsiaiškina už blogą ir tas kaltinti visai nekaltą kunigą. Sakysime, kad ir toks atsitikinėlis: žmogus klūpėjo prie klausyklos, o kunigas, kažkaip neapsitidrėjęs ar ir paprasčiausiai su reikalu, iš klausyklos ėmė ir išėjo. Žmogus dėl to užsigėmė ir paskaito sau, Dievas šino ką: kunigas jo nekendžia, negerbia ir t.t. O protinai tai išmėnt, nieko blogo čia nėra. Galėję jis painti, jeigu būtų buvęs studešnis. Bet jei nepasėmė, kokis bėda? Sugrįš ir palms. Ar retai būna panašių atvejų kur kitur: laukia žmogus valandą eilėje, o čia prie pat durų priėjus viršininkas ima ir išėina su reikalais. Ir nieko. Reikėjo jam, išėjo, o mano dalykas palaukti. Ir žmonės laukia, nes ką čia padės pyktis. Dar blogiau dėl to gali pasidaryti. O su kunigu kiti potariai. Visi mano, jog jis apie visus turi šokinėti, o jie nei vienas apie jį. Ir užpyksta. Ir dar kaip užpyksta: neatsleistinai. O išpažinties eina. Eina ir mano, kad visai gerai jos eina, nes išrėšius gauna.

Bet tuo pat metu susitikęs aną kunigą, nusisuka nuo jo į šoną, nors prieš tai dar iš tolo keldavo kepurę ar linkėdavo. Reiškia ant jo pyksta. Įlipa tas kunigas į sakyklą sakyti pamokslą, tuojau iš suolo ir iš bėnyčios. Negali jo klausytis, tarytum jis nebūtų bėnyčios pastatytas mokytojas ir jį ar jis nebūtų paprasti tikintieji, kurie privalo jam čia palūsti. Reiškia neapykanta verda širdyje. Suserga ar išvašinoja kitas kunigas, pamaldas laikyti turi tas nekendiamasis, į bėnyčią jau nebegalima ateiti, nes jo kišlos, jo

Komunijos "trefnos", nes iš viso jis visas nekenčiamas. Ir geriau tą sekmadienį būti be Nišių, negu dalyv. uti jo laikomose. Reikia neapykanta tebegyva jo širdyje. Negana to. Apie ją prasimano baisiausių dalykų ir juos kaip tikriausią tiesą visiems ir visoms skelbia. Žmonės kraipo galvas, kaip tai galėtų būti, o tokiam ar tokiai ne po kam: bile kaip nors parodyti, kad man jis nepatinka. Reikia, to žmogaus širdyje verda pragaras. O jis eina išpašinties ir gauna ištisimus. Pagal taisyklę: "Jeigu nenori pas savus kunigus, eik pas svetimus, kad tik eitum". Mes žinome, kad yra ir kita taisyklė: apkalbėjai, apėmėkai, atšauk. Jeigu negali atšaukti, bent atsiprašyk apkalbėtąjį, apėmėtąjį. Nepadarai šito, negali gauti išsišimo, negali eiti Komunijos, nes nestitaisyta skriauda. O šia skriauda ne eilinė: plėšiamas kunigo vardas, jis žeminamas prieš daugelį žmonių, grįšiamas jo pastoracinis darbas. Kodėiu, daug dalykų čia susideda. Bet žmogus į visą tai lengvai numoja ranka ir net nesudreba iš jo paties rankų imamas gyvąjį Dievą. Ir ne tik nestšaukia, bet savo darbą tokliau daro. Vis toliau apkalbina, vis toliau skleidžia savo prasimanymus, vis toliau bjauruoja nekaltą žmogų. Kodėiu, gyvena pagal savo bjaurų nusi-statymą ir drąsiai atlikinėja išpašintis, priima Komunijas. Kai iš bažnyčios išėjęs sutinka savo suką, vėl nusisuka, nes iš naujo nepajėgia savęs pergalėti ir nugalėti tebetūnančią širdyje neapykantą.

Kaip jums atrodo, gali toks žmogus gauti nuodėmių atšleidimą pas Dievą ar ne? "Negali. Negali, nors jis ir šintus kartų jos eity. Tai šintai kartų savęs apgaulinėjimo. Jeigu jo naujas nuodėmklausis ar nuodėmklausiai to neišpareigoja, tai gali būti dėl to, kad ir jie yra apgauti, nes nėra pilnai informuojami apie žmogaus sąžinės tikrąją būklę. Betgi pats

žmogus ar to negali žinoti? Juk kiekvienas mes žinome penkias Atgailos dalis ir viena iš jų, atitaisydamas skriaudų. Gali toks žmogus ir kažkaip aiškintis, kad jis čia niekuo nekeltas, bet išsisteisinti negali. Jeigu žmogus iš viso su kunigu nesisveikina, mes galime pasakyti, kad yra tik nema ndagus. Bet kai žmogus visą laiką lankstosis kiekviename kampe ima nusisukti į šoną, pamatęs, tai vien nemandagumu šito jau negalima pasiskinti. Čia jau aišpi neapykanta. Ir ta neapykanta be pagrindo, palaikoma daug kartų einant išpažinties, kuriose turi būti žadama jos atsisakyti ir turi būti atsisakoma, nes kitaip negalima atleisti nuodėmių. Bet čia, kaip sakiau, ne vien tik nesisveikinimas. Tai būtų tik mažokėlis. Svarbiausias žmėistas labai dideliosse kunigui dalykuose, jo vardo bjaurojimas, pasakojimas išgulvotų dalykų ir viso to neskaitymas už blogą. Tarytum čia niekur nieko nebūtų atsitikę: pasakai, kaip užėjo noras pasakyti, kaip je nebėra, nebesakai ir visas. Arba apėmeižai žmogų, ejai išpažinties, pasisakai, kad ji apėmeižai ir visas. O kad jis pasiliko apėmeižtas, dadelis čia daktas. O kad jam šituo darbas pasidaro neįmanomas, ko čia sukti galvą. Priėjai prie langelio, pasakai, jeigu jau taip labai spiria pasakyti, gavai išrišimą ir švarus. O neatsimena toks žmogus išganytojo palyginimo apie muitininką ir fariziejų, kuris namonėjo nenuteisintas, nors taip pat pabuvojo bažnyčioje ir net meldėsi. Čia neužtenka reikalo patsisaisyti vien tik nuodėmklausio įspėjimo, kad taip negera daryti, vien dėl to, kad jis už tai net pabareir iki asarų davarė. Dėl tų asarų nuskrįstas žmogus nepelika nenuskrįstas, kaip buvo prieš apėmeižimą.

Dėl to, norint čia susitvarkyti savo sąžinėje su Dievu, būtina atšaukti paskleistą

šmeištą, nors tai ir labai sunku būtų: prisi-
virei košės ir iškabink ją; o jau mešų ma-
žiausia turi būti atsiprašoma pešmintųjų
šmeištu žmonių. Ir tai ne vien tik kunigai, bet
visų, kurie juk tokine šmeištu buvo sutepti.
Tik tada tegalima kalbėti apie gavimą nuodė-
mių atleidimo, apie tikrą pasitaisymą, apie
tikrą išpažintį ir Komuniją.

Iš šito taip paprasto dalyko kai kas nu-
duoda nesuprantas. Bet veltui. O reikėtų jį
žinoti dėl savo pačių gero. Išganytojas yra
pasakęs ne vieną kartą: "Jei tu aukoji savo
dovaną prie altoriaus ir atsimeni, kad tavo
brolis turi šį tą prieš tave, palik savo do-
vaną tenai prie altoriaus, eik ir susiderink
su savo broliu, o paskui atėjęs atnešausi
savo dovaną" / / . O čia ne "šio to"
turėjimas. Čia didesni dalykai ir ne dovanai
sukoti reikalingi, o save patį nuteisinti.

Kaip aš kartkartėmis apsvairstau tokių
tikinčiųjų elgesį, man vis ateina į galvą min-
tis, kad turbūt, tie žmonės nesupranta, ką jie
daro. Nes, jeigu suprastų, argi jie nepabijotų
daryti tokias baisybes. Ir būtų gerai, kad tie
žmonės tik nesuprastų, nes tada gal jie iš-
truktų pragariui iš negų. Bet labiau panašu į
tai, kad jie žino, ką daro. Ir tai visiems mums
turi sukelti siaubą, kaip gali žmonės suniek-
šti. Bet atrodo, jog tai galima pasiekti ne-
kenčiant kunigų ir blogai priminėjant sekre-
mentus. Kad taip būna, Akmenė yra gyvas pavyz-
dys. Bet, neduok, Dieve, tokių baisyų pavyz-
džių. Amen.

1968.7.16.